

המדינה כולה
זועזעת השבוע
מתמונה אחת

חוויה מוזעזעת עברה השבוע על מרבית אורחי ישראל. הגילויים על מחתרת הטיורר הנגדי בישראל היו מפתיעים, אך לא מוזעזעים. מותו הפתאומי של מפכ"ל החדש של המישטרה, אהרון סלע, היה מעציב ומצער כמו הידיעות שהגיעו מברית-המועצות על הגברת רדיפות היהודים שם. אבל את הזעזוע העמוק ביותר גרמה סצינה קטנה אחת. ששודרה ביום השישי האחרון ב-טלוויזיה הישראלית.

במסגרת הכתבה על פשיטת צה"ל בלבנון בשבוע שעבר, שידרה הטלוויזיה סצינה קצרה בה נראו חיילי צה"ל כשהם מגלים באחד הכפרים בלבנון מכונת פאר, מדגם שברולט, שבתוך תא המיטען שלה הוסתרו כלי-נשק ומוקשים. אחר-כך הוצגה פעולת התגמול של צה"ל שנמשכה שניות ספורות: סגן צנטורין עלה על המכונת ומעך אותה בשרשרותיו.

היתה זו תמונה שנחרטה בליבותיהם של רבבות, שימשה נושא לשיחה כמעט בכל בית. לא היה זה רק בגלל מקומה של המכונת כסמל של סטאטוס בחברה הישראלית.

יותר מכל סצינה קולנועית מבוימת אחרת, שיקפה תמונה אכזרית זו את חוסר התכלית של האלימות בכל צורה שהיא. מבלי להתחשב במניעה.

שירות דב

תקלה בדיווח על הפשיטה בלבנון

בעוד שלא היה צופה טלוויזיה שלא תפס את משמעותה של תמונת מעינת המכונת עליידי הטנק, תפסו רק צופים מעטים משמעותה של סצינה אחרת ש-שודרה בטלוויזיה במסגרת הדו"חות הי-מצולמים על הפשיטה בלבנון. היתה זו סצינה ששודרה בתחילת ה-שבוע, מיד אחרי הפשיטה. נראה בו כוח צה"ל הנכנס אל אחד הכפרים, שם מקדם המיסתור של החבלנים ומוביל את חיילי צה"ל אליהם.

אפשר היה להבין את הרצון להוכיח בצילום את שיתוף הפעולה של האוכלוסייה הלבנונית עם חיילי צה"ל. אבל הצגה מעין זו עלולה לעלות בחיי אדם, אם לא עלתה כבר לאותו ערבי בחייו. קשה לצפות שבפשיטות הבאות ימהרו כפריי לבנון להראות לחיילי צה"ל את מקומות המחבוא של החבלנים, תוך ידיעה שאחרי נסיגת כוחות צה"ל, יוכלו החבלנים הי-חזרים לראות את שיתוף הפעולה שלהם בטלוויזיה הישראלית.

קלות דעת פושעת זו הועלתה השבוע בדרג בכיר ביותר, לא נמסר אם האחראי לבזיון יתן את הדין על כך.

דעות

הצד השני

של המצב

הדרך למילחמה בטיורר היא להציע לפלסטינים פיתרון פוליטי — קובע עיתון פרו-ישראלי

בישראל — זוהי דעת מיעוט קטן. בעולם — זוהי דעת רוב הגויהדיעות, ובכללם מיטב ידידיה של ישראל.

כתב השבוע ניו-יורק טיימס הפרוייש-ראלי, במאמר רצי המוקדש לטיורר: "...חיסול כוח-המחץ הפלסטיני לא יפתור את הבעייה האמיתית. ישראל חייבת להראות שהיא מוכנה להסתכן בזירה זו מדינת כמו בזירה הצבאית — ומוטב מוקדם מאשר מאוחר.

בצד השני של המיבצע האנטי-טיוררי ריכסטי שלה, על ישראל להציע אלטרנטיבי בה פוליטית לפלסטינים העקורים, שהת-מלמרות נשארת, ושעד כה לא ראו דרך אחרת להשגת יישות מאשר האלימות."

(המשך בעמוד 18)

בגלל חיבתו לאנשי חב"ד התפתה זלמן שזר לעשות מעשה שגבל בבזיון המישפט

שופט זלמן שזר, בנה הנאשם, פנייתך פסדי לה.

אבל שפירא נמצא במצב עדין, כמועמד כמעט-מוצעה לכהונתו של שזר. הוא הסי-ביר לשליש שאין כל אפשרות מישפטית להתערבות: השניים הורשעו בדין, אך עונשם טרם נגזר. משום-כך אינם יכיר לים עדיין לקבל הניגה, וגם נציב בתי-הסוחר אינו מוסמך לשחררם, אלא בפקוד-דת שופט. בית-המישפט העליון סירב ב-פירוש לשחרר את השניים בערבות. הנמוץ הבא היה שריהמישטרה, שלמה הילדל. הוא קיבד הודעת מר-עשה מאוד: נשיא המדינה עומד לבוא לבית-הסוחר, להיכנס לתאם של שני מציתי "ארום", ודצום עיר-מם ביום-הכיפורים.

ה טלפון צילצל השבוע אצל כמה אנשים במדינה. המטלפן היה זלמן שזר, נשיא המדינה. אחרי כל שיחה נשאר כן-שיחו של הנשיא המום ונבוך. כי הנשיא עשה שורה של מעי-שוב שדא ייעשו — מעשים שכני-לדם הולכים אנשים פשוטים לבית-הסוחר. אולם איש לא העז להגיד לו זאת. מה גם שהכל היו כמור-חיים שהוא הפתך בעניין בתמי-מות.

הכל בגלל חולשתו של שזר לחסידי חב"ד, כת הקרובה לליבו, ושעימה הוא מתפלל עיתים קרובות (ראה תמונה למעלה). הרבי מלובאביץ, אותה דמות קנאית, המבקשת לנהל את המדינה ב-טלפון מברוקלין, התקשר עם שזר ותבע את התערבותו כדי לשחרר ערב יום-הכי-

אחת הסמכויות המעטות הנתונות בידי נשיא מדינת ישראל היא הסמכות לחון אסירים שפוטם, על-פי המלצות מתאימות. יתכן שהנשיא היה משנה את כל גישתו לכעיות החנינה אילו היה סגור במשך 24 שעות כתא של בית-סוחר.

הוא היה שומע את תלונות האסירים ועומד בעצמו על המצב השורר בכלא הי-ישראלי — הצפיפות הבלתי-אנושית, הטי-רור של החוקים כלפי החלשים, ההומור-סכסואליות הכפויה, ושאר קללות של שי-טתימאסר מיושנת, המגבירה את הפשיעה ומגדלת פושעים בסרט-הנע.

לא מכבר לקח הנשיא לעצמו יום-חופי-שה, ויצא לדוג בשפת-הים. כרוכבו על קומנדקאר גסע לאורך החוף וחיפש מקום המתאים לדיג. הוא נדהם לראות מה ש-

הנשיא מעודד את

אנשי הטיורר הדתי

יודע כל אורה בישראל: ששפת-הים היא מוזנחת, מזהמת ומושחתת. את תוצאות הביקור הזה ראו כל אז-רחי ישראל שצפו בטלוויזיה. כאשר ערך שרה-התיירות משה קול טכס צנוע במישכן הנשיא, לשם מסירת תעודות לתיירנים מצטיינים, לעיני המצלמות ולאוזני המיק-רופונים, סטה הנשיא לפתע מן הנושא ושטף את ראשו של שרה-התיירות הגדה-מיקלחת קרה. הוא האשים את משה קול בהזנחת תפקידו, פחדנות וחוסר-מעש.

אילו בילה שזר את יום-הכיפורי-רים בתא ככלא, יתכן מאוד שעדי-שריהמישטרה היה להדיר להבא את רגליו ממוישכן הנשיא. כי ב-הזדמנות הפומבית הראשונה היה שזר עקוד לרחוץ את ראשו של שלמה הילדל, כפי שעשה לעמיתו קול, מטיי עקודי אחרות אישית למצב הבלתי-ינסבל השורר בכלא הי-ישראלי.

הילל הודעו. הוא הבין היטב את מש-מעות המעשה: בשעה שהמישטרה נערכת בכוותיה הדלים למילחמה בכיריונות ובטיורר הפנימי, יהווה מעשה הנשיא הפ-גנתייחיד מהדהדת למען שני אנשים ש-הורשעו במעשה-הטיורר פוליטי נתעב לא פחות מליחת איומי-הרצח לפאתולוגים, הצתת מערכות העיתונים והטלת פצצות-התבערה לבתיהם של אישי-ציבור.

מאחורי הקלעים הופעל לחץ כביר, הפעם הוסבר לנשיא בצורה נוקבת יותר, כי מעשה כזה יהווה חריגה מתפקידו, הגיר-בל בעידוד הטיורר ובכיוון ביהמ"ש. ברור כי הצטרפות הנשיא לשני פושעים, שהורשעו בדין והממתי-נים לגזירת עונשם — היתה מהווה דחק לגזור להם עונש מינימלי.

ברגע האחרון ממש נשא מאמץ עצום זה פרי. הנשיא ויתר על תוכניתו. מבחינה אחת היה אולי חבל שזלמן שזר נכנע.

פורים את שני האברכים שהציתו את חנות ארום בתל-אביב. זאת היתה השיחה הראשונה. השנייה היתה ממישכן הנשיא לגולדה מאיר. גולדה יכלה להגיד לנשיא: "זלמן, אלה הם שני טירוריסטים, ואסור לעודד את הכיריונות והטיורר." אבל היא לא אמרה זאת. היא הפנתה את הנשיא אל שר-המישטרים.

צום עם אברכי-הטיורר

ה היה המגע השני. שלישו הצבאי של הנשיא — שהתגייס למיבצע צבאי זה — הביא איגרת ליעקוב שמשון שפי-רא, דרש את שיחרור השניים. שפירא יכזה היה להשיב: "אדיר ני הנשיא, אשה אחת נשלחה לא מכבר לבית-הסוחר, מפני שכתבה מיכתב פרטי תמים לאשתו של